

вейки само. А долу по земята се показваха низки джбови шубръчки съ ярко-червени, сякашъ потопени въ кръвъ листа. Тѣ бѣха извънредно много, покриваха цѣли пространства. Каточе това бѣха зловещитѣ и странни цвѣтя на тая трагична есенъ.

Изкачването ставаше трудно и бавно. Когато излѣзохме изъ гората, горе, по голото било на върховетѣ видѣхме да слизатъ къмъ насъ бѣлокоси опълченци, които вършеха сега граничната служба. Тѣхната малко комична воинственостъ, тежкитѣ, ръждави кримки и кръстосанитѣ патрондаши ни караха да се усмихваме, но отъ друга страна, голѣмата добросъвѣстностъ, честното усърдие, което се виждаше у всички, трогваха ни до сълзи почти.

Излизаме на самия връхъ. Вижда се пограничниятъ постъ съ нѣкаква висока дървена кула. Имаше движение тамъ, бързаше се и се готвѣше нѣщо. Началникътъ на дивизията и офицеритѣ отъ щаба наблюдаваха съ бинокли. Орждия бѣха поставени на позиция и артилериститѣ ги замаскирваха съ шубръци и клоне. По близкитѣ върхове се виждаха наши части, залегнали и прикрити. Каточе се очакваше бой. Казаха ни да преминемъ въ взводни колони и да се прикриемъ въ гората. Едно силно вълнение обзе всички. Безгрижното и радостно настроение, което ни държеше до-